

"אנחנו פוחדות לשרת בצור!"

סג"מ רותי כן-עמי ורב"ט שיפרה יורב נמו את שנתן בבסיס, מל בניין המימשל הצבאי בצור. רותי, בת 20, מלוד ושיפרה, בת 19, מקיבוץ מירת צבי חשו בטוחות בשנתן. הן היו משוכנעות, כי בתוך הבסיס לא יאונה להן כל רע.

לפתע התעוררו בחדר עם שאר חברותיהן, לשמע פיצוץ איירי. על מה שהתרחש באותה שניה במגורי הבנות, מספרת סג"מ רותי, צעירה חיינית המשמשת כקצינת ח"ן, קצינת נפגעים וקצינת תנאי שירות בבסיס בצור: «פתאום נשמע פיצוץ אדיר. לא ידענו מה קורה. היו בנות שנכנסו ללחץ. יש מקום מסויים שברגע שקורה מיקרה החרום כלולו אמורות להתכנס בו. היה רעש איום ונורא, לא בדיק ידענו מה הולך, אנחנו מורגלות באעוקות כאלה. לפני כמה ימים היו יריות כאמצע הלילה. שוב לא ידענו מה הולך. פיתאום גם ככה האור והיו מקרים של היסטרייה. אבל כמעט מיד התארגנו, כשאמרו לנו שהיתה מכונית תופת והלכו המיכנים בבסיס ממול. היה ברור שאנחנו עוזרות בטיפול בפצועים. מהבחינה הזאת, הבנות היו מאה אחוה. כלנו עשינו יד אחת כדי לעזור לחיילים».

רב"ט שיפרה יורב, מש"קית תנאי שירות, שקטה ובייגנית, מספרת: «כשהודי שמעו שהוצבתי בצור הם ממש נבהלו. אבל מה הם יכלו להגיד, רק ביקשו שאשמור על עצמי. אני

כשנגמר הפיצוץ, קמתי והתחלתי לברוק את עצמי. ראיתי שלא נפגעת ורק אז הבחנתי כי כל חיילי פלוגתה הדרפואה שישנו באוהל ליד העמדה, עפו מהמיטות. שמעתי צעקות: «דוקטור! דוקטור!», ידעתי איפה נמצא הדוקטור, ידעתי היכן הוא ישן. רצתי אליו וראיתי את דוקטור צבי כראון פצוע בראש. אתמול היתה פה אשתו היא קפצה עלי וחייבה אותי ונישקה אותי. אני מקווה שהוא יהיה בסדר, שמעתי שהוא עדיין מחוסר הכרה».

אפשר

היה למנוע

רצתי לחדר-טיפולים והבאתי אלונקה. אני ודוקטור רפי המ"פ. שמנו אותו על האלונקה ומשכנו אותו, עד שקיבל טיפול. מיד לאחר מכן הסתכלתי לעבר אזור הפיצוץ, ואז קלטתי שישה מחבלים שמנסים לכרוח דרך הגדר. דרכתי את הנשק ויריתי באוויר, צעקתי להם בערבית לעצור. רק אחרי שהחזותי אותם והשכנתי אותם התחלתי להרגיש כאבים בראש ובאזניים. ניגשתי לדוקטור רפי, וביקשתי ממנו לטפל בי.

לפי מה שאני מבין ברפואה, התפוצץ לי עור התוף. אנשים חושבים שמי שנפצע באוזניים לא שומע טוב. להיפך, אני שומע כל דבר פי כמה יותר חזק. אנשים מרברים אלי ואני שואל אותם — מה אתם צועקים? הרגעים הקשים ביותר היו הצפייה להליקופטר. רעש המסוק היה בלתי-נסבל. היילת נחמרה בשם טלי החייקה לי כל הזמן את האוזניים עם תחבושת, אני לא אשכח לה את זה. גם הטיסה, לרמב"ם, היתה בלתי-נסבלת.

חוץ מזה נפגעתי בראש מהדף הפיצוץ. אני לא יכול לשבת ולא יכול לעמוד. אני מקבל סחרחורת ומאבד את שיווי-המשקל. מטפלים בי בעזרת כדורי-הרגעה וכדורי-שינה וכדורים נגד כאבים.

לפני כמה דקות היה פה ראש

סג"מ רותי כן-עמי ורב"ט שיפרה יורב ישנו בבסיס שמעבר לכביש כאשר

אידע הפיצוץ. הן התארגנו, ויחד עם שאר הבנות, עזרו בכינוי הפצועים

ודק בלילה הן הצליחו להגיע למלפון ואז ההורים שלהן בכו כמו ילדים

משהו. ברור לי לגמרי שזה לא המיקרה השני והאחרון. כמעט בטוח שפיגועים כאלו ייפכו תופעת קבע. נכון, מי שרוצה לעזוב עוזבת, לא מכריחים אף אחת לשרת בצור ואולי בגלל זה יש תחלופה גדולה של בנות בבסיס. ברגע שלאיוז היילת יש בעיה, המפקד מעביר אותה ארצה».

כשהן נשאלות אם כעת, אחרי האסון תבקשנה לעבור מצור, משיבה רב"ט שיפרה: «אני חושבת ללכת לקורס ולכן לא אבקש לעזוב כעת. חוץ מזה, מה זה משנה אם אבקש, במקומי תבוא בת אחרת. אני מאמינה בגודל, אם זה גורלי שיקרה לי משהו או יקרה, לא אבקש לעבור מצור».

רותי: «אני לא אבקש לעזוב את הבסיס עד שאסיים את תפקידי, גם אני מאמינה בגודל. עד עכשיו הרגשתי בטוחה בבסיס, אני יודעת שכעת אפחד וארגיש לא בטוחה גם בבסיס עצמו, אבל ההרגשה בטוח תעבור תוך כמה ימים. אמרתי לחברות שלי שאני לא עוזבת את הבסיס, אלא במסוק, וכמו כלום עזבתי היום בשיירה. מתרגלים לכל מצב. אני נשארת בצור ומתפללת שאעבור את השרות בשלום. זה כל מה שנשאר לי לקוות».

אותי כשהייתי בעיניים עצומות? זו את שניגבת לי את הרסן עברנו מאחד לאחד. ניגבנו שפתיים, ניסינו להרגיע: 'יהיה בסדר, יהיה בסדר', והם בכו ואמרו: 'לא יהיה בסדר, החברים שלנו הלכו'. פצוע אחד צעק — כואב, כואב. שאלתי אותו איפה כואב, והוא אמר: 'כואב שהתכרס שלי מת'. היה קשה להרגיע אותם. ניגבנו שפתיים, נינינו רם. כיסינו אותם ואטמנו את האוזניים לאלו שנפגעו באוזניהם. זה היה די מפחיד. כל אותו יום, אחרי שהם פגנו, תחושת הפחד לא פסקה. פחדתי ללכת אפילו למיקלחות. היתה לי הרגשה שבכל רגע יכול לבוא איזה מחבל ולפגוע בי. רגע הבקיה לעבור את הגדר, הווי, שבניה ובין הכביש מפרידה רק סוללת עפר».

שיפרה: «לא יודעת מה קרה לנו, נכנסנו למין אווירה של שאננות כזאת, הרגשנו בטוחים, אולי בגלל שהכל היה שיגרת. ראינו סרטים, התחילו לבנות לנו מועדון, הביאו מופעים של להקות למגורים. בנות מין שאננות כזאת, ופיתאום האסון הנורא הזה, אני לא יודעת איך נחזור כעת לשיגרה».

רותי: 'יהיה קשה לחזור לשיגרה. אני ממש פוחדת שכל רגע יקרה

על מה שהתרחש מרגע הישמע הפיצוץ הנורא ועד לפינוי הנפגעים במסוקים לרמב"ם מספרת רותי: «כל מי שנפצע הועבר לבסיס שלנו. את מה שראינו שם לא נשכח כל החיים. לא חשבתי מה אני עושה, לא התייחסתי לוועות שאני רואה, אפילו הגויות לא זעזעו אותי. כל גופות החללים הונחו באוהל, והיתה לי הרגשה שייקח לי הרבה זמן לשכוח את מה שראו עיני ביום שיישי ההוא בבסיס בצור».

"החברים שלי מתו"

שיפרה עומדת מן הצד. רמעות חונקות את גרונה והיא מרברת בקושי: «רבים כאלה לא שוכחים כל החיים. אנחנו, שלא היה לנו כל ניסיון, עשינו את הכל למען הפצועים. לא חשבנו, רק רצינו לדאוג שהכל יהיה בסדר. הפצועים רעדו מקור וככו, כל החיים אני אשמע את הכבי הזה: 'איפה החברים שלי, איפה החברים שלי'».

רותי: «היום, כשביקרתי אותם ברמב"ם, התרחבי לי הלב כשאחד מהם אמר לי: 'חמודה'ה, זו את שכיסית לידי חולה אחד. הוא ביקש ללכת הביתה ביקש שיעבירו אותו חדר. לא יכול היה לעמוד בלחץ המבקרים שלי ולחץ אמצעי-התיקשות», הוא אמר בחיור.

על מה שהתרחש מרגע הישמע הפיצוץ הנורא ועד לפינוי הנפגעים במסוקים לרמב"ם מספרת רותי: «כל מי שנפצע הועבר לבסיס שלנו. את מה שראינו שם לא נשכח כל החיים. לא חשבתי מה אני עושה, לא התייחסתי לוועות שאני רואה, אפילו הגויות לא זעזעו אותי. כל גופות החללים הונחו באוהל, והיתה לי הרגשה שייקח לי הרבה זמן לשכוח את מה שראו עיני ביום שיישי ההוא בבסיס בצור».

שיפרה עומדת מן הצד. רמעות חונקות את גרונה והיא מרברת בקושי: «רבים כאלה לא שוכחים כל החיים. אנחנו, שלא היה לנו כל ניסיון, עשינו את הכל למען הפצועים. לא חשבנו, רק רצינו לדאוג שהכל יהיה בסדר. הפצועים רעדו מקור וככו, כל החיים אני אשמע את הכבי הזה: 'איפה החברים שלי, איפה החברים שלי'».

רותי: «היום, כשביקרתי אותם ברמב"ם, התרחבי לי הלב כשאחד מהם אמר לי: 'חמודה'ה, זו את שכיסית לידי חולה אחד. הוא ביקש ללכת הביתה ביקש שיעבירו אותו חדר. לא יכול היה לעמוד בלחץ המבקרים שלי ולחץ אמצעי-התיקשות», הוא אמר בחיור.

אילו בבית-החולים "אני שומע פי ארבעה יותר!"

הממשלה שמיר. הוא הכיר אותי מהבחיורה. השם אילוז אומר לו משהו. אתנו ליטפחה גדולה בקיריית-גת. כולנו ליכונניקים והוא מכיר אותי. ראש עיריית קיריית-גת, דוד מגן, עדיין לא ביקר אותי, הוא גם לא טילפן ולא שלח ברכה».